Ч. 50. Пятниця 18 (5) марта 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти полїтичні.

*Рада державна. — З російскої Думи.*

На вчерашнім засїданю палати послів в дальшій дискусиї над справою утвореня італїяньского виділу правничого у Відни, ґенеральний бесїдник „против“ посол Вальдман виступив рішучо против творення італїяньского университету у Відни, як против першого кроку до позбавленя Відня нїмецкого характеру.

Другий ґенеральний бесїдник Рибарж, лїберальний Словінець, заявив, що полудневі Славяни противні окремому полагодженю справи італїяньского университету і мимо великої симпатиї для Італїянців мусять голосувати против предложеня; вина за те спадає на правительство і Італїянців.

Предложенє відослано до комісиї. Настала перерва, в часї котрої записували ся посли до голосу в справі слїдуючої точки дневного порядку, іменно нарад над справозданєм комісиї о законї против пияньства.

Промовляв справоздавець Стоян, відтак перервано наради над тим законом і приступлено до дальшої дискусиї над наглячим внесенєм о зелїзничій катастрофі під Угерском.

По принятю внесеня разом з резолюциєю, взиваючою правительство до поліпшеня зелїзничої адмінїстрациї і пороблення заряджень, аби не повторяли ся такі катастрофи, засїданє замкнено.

Слїдуюче нинї рано.

В пятницю і в суботу було в російскій думі кілька незвичайно бурливих сцен. В дебатї над прелїмінарем для кредитової канцелярії забрав голос п. Марков і виголосив промову звернену головно против кадетів і мало чим звязану з дневним порядком. Свою промову закінчив Марков окликом: „Кадети не є партиєю народної волї, тілько еврейского насильства!“

Сума видатків на кредитову канцелярию виносила в правительственім проєктї 21,104.164 руб., думска комісия обтяла єї о 633.001 р., але дума приняла правительственний прелїмінар, зменшений тілько о 20.201 р.

Відтак приступлено до нарад над буджетовим прелїмінарем мінїстерства справедливости, котрий виносить 45,006.972 рублів. Перший промовляв с. д. посол Ґеречкорі: „Нїчо не змінило, хиба те, що місце шановного віцемінїстра Люца заняв менше шановний віцемінїстер Верповкін. В Росиї нема независимого судівництва, нема і безпартийного. Нема також і явного суду, нема і свободи слова в судї! В борбі з полїтичним противником мінїстер справедливости все використує цїлий судовий апарат. Про свободу зізнань в слїдстві нема що й говорити. Сенат, „оборонець закона“, систематично нарушує закон. Цїле мінїстерство справедливости є в руках мінїстерства — внутрішних справ“. Мимо так острої критики словами бесїдник фактично відступив від позициї соц. дем. фракциї, котра виключала всякі компроміси.

В імени кадетів говорив посол Ґерасімов, а в імени трудовиків п. Ляхницкий. В часї єго промови показало ся, що нема комплєту. Предсїдатель мусів перервати засїданє. За 10 мінут стягнено послів з бібліотек, буфетів і кулюарів так, що в салї було їх вже 168. Правиця спробувала урядити обструкцию. Пуришкевич в непритомнім станї говорив так, що зміст єго промови годі назвати ясним, а Марков, щоби забрати як найбільше часу, виповідав кожде слово з'окрема, а відтак робив назви по кождім складї слова, що викликувало обуренє цїлої думи. Другий бесїдник з правиці Новіцкий говорив: „Не признаємо вашої конституциї і

---

12)

## В найбільшім місті на сьвіті

або

### Льондон, єго займавости і житє в нїм.

*(Після дра Швана, дра Отта, Шардта і др. зладив К. В.)*

(Дальше).

4.

Вестмінстерска опатія. — Тавер і єго минувшість.— Ньюґет. — Кабінет воскових фіґур.— Катакомби на льондоньских доках.

Де Вестмінстерска опатія, а де Тавр! Одно на однім, друге на другім кінци, а від одного до другого єсть добрих пять кільометрів. Між обома лежить Нюґет трохи близше до Тавру. А хоч перше то церков, друге те цитаделя а колись і королївска палата, а трете криміналь, то все-таки, як побачимо, єсть між ними якась тїснїйша звязь, котру з одної сторони заводить краса і штука будівництва, з другої історія т. зв. людскої справедливости і сполученої часто з нею людскої зьвірскости.

Вестмінстер то часть Льондону положена на лївім боцї ріки Тамізи недалеко від парку Джемса. На Вестмінстері стоїть парляментарний будинок, а зараз коло него Вестмінстерска опатія, соборна церков сьв. Петра, що колись належала до монастиря, з котрого останки ще й до нинї лишили ся. Від того й назва єї „опатія“. Монастир той був збудований ще в 7-ім столітю, Данці єго відтак збурили, а король Едґар відбудував на ново в 958 р. За пізнїйших королів надано церкві теперішний вид, лиш обі вежі, високі на 68 м., побудовано вже в 18-ім столітю. Ще за королевої Елисавети були тут монахи і удержували при монастири інститут для хлопців.

Вестмінстерска опатія єсть одним із найкрасших будинків в Льондонї. Церков, збудована в виді хреста, єсть 156 м. довга, а на перехрестю 61 м. широка; ковчег єї або середина церкви єсть 22 м. широкий. Будівля ся, майстерске дїло ґотицкої штуки будівництва, робить на видця глубоке враженє, особливо коли від західного входу дивити ся до середини. Найкрасше зі всего представляють ся мальовані вікна числом 20, а відтак деревляні різьби хору. Але далеко більше значінє як під взглядом будівництва має ся церков під взглядом національним, народним. Церков ся то народна сьвятість, сьвятиня народної слави. Тут спочивають тїла або бодай знаходять ся марморові статуї мало що не всїх великих і славних мужів анґлійских, королів, полїтиків, учених, поетів, як н. пр. Піт, Фокс, Пальмерстон, Біконсфільд, Нютон, Макулей, Гершель, Лаєль, Дарвін, Стіфензон, Лївінґстон, Шекспір, Дікенс і богато инших, котрих годі тут всїх вичисляти.

З боку від сходу стоїть півколесом 9 каплиць, в котрих знаходять ся переважно памятники, останки і гроби анґлійских вельмож і королів та королевих. Юрий II. (помер в 1760) єсть послїдним анґлійским королем, котрого тїло спочило у Вестмінстерській опатиї, підчас коли Юрий III. (помер 1820), Юрий IV. (пом. 1830) і Вілґельм IV. (пом. 1837) спочивають у Віндзорі. Найкрасша єсть каплиця Генриха VII. (збудована в 1502—20) з фантастичною стелею в видї вулльця і дубовими з сїдницями для лицарів ордера Бат (ордер купелї — так названий від того, що кождий, хто був іменований лицарем того ордера, мусів купати ся) та з прапорами тих лицарів і около 100 статуами. До боку від полудня припирає до опатиї осьмигранний капітульний дім, котрий від 1282 аж до 1547 року служив парляментови за салю засїдань. — Вестмінстерска опатия не єсть поправдї соборною церквою або катедрою, бо при нїй нема епископа, але она має свою власну капітулу, независиму від льондоньского епископа.

А тепер перенесїм ся з Вестмінстера на другий, східний конець Сіті, до Тавру (Tower), тої льондоньскої крипости, котра так само як і Вестмінстерска опатия зберігає в собі памятники давної бувальщини, але що так скажемо з другого кінця і в тім якраз єсть звязь межи сими обома найвизначнїйшими будівлями в Льондонї, а звязь тота може й всему сьвіту послужити за доказ, як тїсно звязане зло і добро з людскою природою, коли оно навіть в мертвих будівлях так різко пробиває ся. Підчас коли Вестмінстерска опатия зберігає в собі

помремо в тім переконаню, що конституциї в Росиї нема і не буде!“ Коли забрав слово Ґеречкорі, счинила правиця такий крик і зачала так бити в пульпіти, що Ґеречкорі на просьбу одного з членів президиї уступив з трибуни. Тоді прийшов до слова ще один правий п. Келеповский, потім правиця успокоїла ся.

Віцемінїстер Верйовкін заявив в своїй промові, що мінїстри уважають ся одвічальними тілько перед монархом, а не перед думою. Оплескувала его промову лише правиця.

Суботнїшне засїданє скінчило ся о год. пів до 7 вечером.

На дневний порядок передвчерашного засїданя Думи прийшов буджет мінїстерства заграничних справ.

Справоздавець Крупеньский заявив, що мінїстерство справ заграничних увзглядпило майже всї бажаня, висказані Думою минувшого року. Буджетова комісия ухвалила отже тих бажань не поновлювати. Бесїдник обширно обговорив справу участи Фінляндиї в видатках мінїстерства справ заграничних і підніс, що то мінїстерство служить інтересам цїлої Росиї, а Фінляндия є нерозлучною частию держави і лише що до своїх внутрішних справ радить ся після окремих законів. Цар сам кермує заграничною політикою. Мінїстер заграничних справ мусить в дорозї законодатній зажадати відповідної участи Фінляндиї в видатках свого буджету. Бесїдник закінчив заявою, що єсть конечна участь Фінляндиї в тих видатках в квотї 120.000 рублів річно.

Відтак забрав голос мінїстер заграничних справ Ізвольский і заявив перед усім, що з огляду на ріжні обставини не уважав можливим в теперішній хвили просити царя о дозвіл зложеня заяв в справах теперішної політики заграничної, отже мусить обмежити ся тілько до обговореня кількох справ порушених справоздавцем.

З черги мінїстер пояснив головні засади внесеного до ради мінїстрів проєкту нового етату дипльоматичної служби за границею. Що до участи Фінляндиї в видатках мінїстерства заграничних справ, справа та єсть предметом парад окремої комісиї і проект вскорі буде предложений.

Пос. Мілюков в бесїдї, котра тревала дві години, обговорював заграничну політику Росиї і заявив, що та політика не єсть досить сильна і рішуча, що не достає їй послїдовности. Обговорюючи справу всхідну, заявив бесїдник, що мінїстер Ізвольский зовсїм не пізнав ся на ґр. Еренталю, котрий показав ся підступним приятелем. Богато справ всхідних полишило ся нерозвязаних, як пр. права Крети. В Македониї заповідає ся буря. Що до предложеня Америки в справі невтралізациї манджурскої зелїзницї бесїдник зазначив, що Росия „не здала іспиту“, бо не управильнила свого відношеня до Хін. То предложенє може бути поновлене. Бесїдник вказує на три важні справи, іменно відкритє каналу панамского, заведенє конституциї в Хінах і проминенє реченця японьско-анґлійского союза. Зводячи свої виводи, висказав бесїдник гадку, що спільне поступованє з Японією против Хін для Росиї некористне. Росия однак робить всьо, аби дразнити Хіни.

В дальшій дискусиї справоздавець Крупеньский замітив, що супротив заявленя Ізвольского, що не має дозволу царя до обговорюваня заграничної політики, виступленє Мілюкова було неумістне.

Президент Хомяков заявив на то, що лише єму прислугує право до прикликуваня бесїдників до порядку і мусить згапити не виступленє Мілюкова, а референта. (Живі оплески серед більшости).

Пуришкевич питав мінїстра заграничних справ, яку звязь мають відвідини представителїв Думи за границею з візитою заграничних політиків в Петербурзї і з дїяльностию мінїстерства справ заграничних. Бесїдник уважає урядове приняте таких гостий недопускаємим, бо ті візити мають на цїли скріплене конституцийної ідеї в Росиї. Виголошені за границею представителями Думи бесїди не годять ся з загальною гадкою росийского народа, бо з виїмком столїтної приязни з Німеччиною, котра єсть для нас честию, нема цїли старати ся налякати того, котрий не дасть ся налякати. Згадуючи о близьких відвідинах анґлійских політиків, дає бесїдник слово, що „істинно-русскі“ на будуче не допустять до таких демонстраций, та що вишлють до заграничних правительств телеґрами з протестом.

П. Анреп виступив против промови Пуришкевича і заявив, що приняте француских послів було честию для суспільности і правительства росийского. Признав то й цар, приймаючи у себе представителїв француского народа.

П. Максудов (музулманин) вказав, що члени Думи, котрі поїхали за границю, не були ворохобниками, що висказав також і цар в тоастї до короля Едварда, дякуючи єму за принятє росийскої депутациї.

Дискусию відтак закрито і принято буджет мінїстерства справ заграничних.

---

памятники і мощі тих людий, котрі жиючи на сьвітї, зробили щось доброго, щось великого і славного для своєї суспільности, для свого народу, ба й для всего людства, то Тавер зберігає в собі лиш памятники всего злого.

Льондоньский Тавер, тота кріпость, котру колись виставив Вільгельм Завоєватель над берегом Тамізи, щоби боронити столицю від сторони моря, пізнїйше резиденция королів і вязниця, в котрій людий катували, єсть бодай чи не одиноким в своїм роді на цїлім сьвітї памятником тої лютости, того зьвірства, якого допускали ся короновані голови, королї і звязані тїсно з ними вельможі, їх посіпаки і то таки не на кім иншім, але таки на людях з такого самого як і они роду. История Тавру поучає може якраз найлїпше, що лютість і зьвірство не оминають навіть найвисше поставлених людий і що справдешна благородність не в самім лиш походженю з якогось роду а тим менше в назвах і титулах, але в особистій вдачі, чистоті чувства і силї характеру. Здаєсь, як колиб вже від самої назви Тавру заносило кровою та з ним була нероздїльно звязана уява підлого скритоубийства і страшної муки а на гадку насуває ся мимо волї поблискуючий топір ката.

Ще й нинї ся кріпость наповняє чоловіка, коли вже не страхом і відразою, то якимсь дивним чувством, котре дає пізнати, що від неї віє якимсь холодом. Широко і масивно розложила ся она сподом горба Тавр (Tower Hill) а з трох боків окружає єї місто. Назва Тавр пішла від француского „tour“, що значить „вежа“ і означає кріпость або цитаделю, котра ще й нинї не стратила свого оборонного характеру. Широкі окопи з валами довкола кріпости можна ще й нинї, колиб того було потреба, напустити водою, а на банитах стоїть анґлійске войско. Поезия держить ся здалека від сих мурів; збудовані із сирого каменя піднимають ся они без всякої артистичної окраси, навіть прочитан, котрий в Анґлії вкриває буйно всякі муровані будівлї, не важив ся вчепити ся сих стін. Вали і окопи окружають цитаделю, котра творить квадрат, займаючий звиш 5 гектарів землї, з чотирогранною вежею в кождім кутї. Вільгельм Завоєватель виставив тут був кріпость, котра ще й до нинї стоїть і називає ся „біла вежа“ або білий Тавр (White Tower). В сій вежи єсть каплиця, найлїпший памятник норманьскої архітектури. Тут знаходять ся також величаві сьвітлицї, що давнїйше служили королям за резиденцию; нинї знаходять ся в них збірки всїлякого рода зброї і оружия.

Тут на стїнах висить не один меч і топір, котрими людем смерть робили і они ніби приготовляють того, хто на них дивить ся, на то, що він ще має побачити. Під сходами, по котрих тепер шелестить елеґантна сукня Американки, знайдено колись кости синів Едварда IV., котрі тепер в малій домовинї приміщено у Вестмінстерскім опактві. Ось коротке поясненє сеї подїї: Коли король Едвард четвертий номер, мав его найстарший син Едвард ледви 12 лїт. Брат номершого короля, Рішард, взяв тоді его дїти до себе і зробив ся ніби то опікуном малолїтного короля Едварда V., свого братаничa, і его молодшого брата Рішарда, князя Иорк, і так поправдї засїв сам на престолї і зробив ся королем. Коли межи анґлійскими вельможами знайшли ся противники, казав він чотиром з них відрубати голови а прочих позамикати до вязниці і остаточно в липни 1483 р. коронував ся на анґлійского короля. Небавком по коронациї стратили его посіпаки обох его братаничів в однїй з веж тих мурів, які окружають Тавр, а котру ще й нинї називають кровавою. Убийника нещасливих дїтий очевидно не викрито, бо по правдї він сидів на тронї. Не дивниця, коли ще й нинї убийники засїдають на тронах, примір чого маємо хоч би лиш в Сербії. Недалеко від сеї кровавої вежі єсть друга, де князя Кларенс утопили в бочцї вина малвазиї. Ще кілька кроків дальше а стоїмо перед мурами, поза котрими король Едвард VI. мусів гинути в 15-ім роцї житя, бо добрі своаки і вельможі, котрим також хотїло ся панувати, не дали єму дихати.

(Дальше буде).

---

# Новинки.

**Львів, дня 17 марта 1910.**

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Станис. Бадені вернув вчера до Львова.

— **Справи особисті.** П. Президент мінїстрів покликав комісаря повітового і дра Альфреда Висоцкого до служби в Президиї Ради мінїстрів і придїлив его до департаменту прасового тоїж президиї.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала в школах народних між иншими: Мих. Ґлязевску директоркою, Ант. Лучиньску і Нат. Кобриньску учительками 3-кл. шк. видїлової женьскої полученої з 4-кл. шк. народ. ім. Цїсаря Франц Иосифа в Коломиї: Альфр. Байґерта управ. 4 кл. школи в Радимні; Кар. Соколовского учителем при школї ім. Карпіньского в Коломиї: Нат. Лецківну учителькою при 4-кл. шк. ім. сьв. Николая в Коломиї: Мих. Горошка управителем і Іванну Турівну учителькою при 2-кл. шк. в Люблинци старім: Павл. Берґерівну учителькою в Хлївисках; Івана Шанявского у Волчкові і Ант. Гаврилка учит. в Раківци.

— **На кару смерти** через повішенє засудив мин. суботи трибунал суду присяжних в Станиславові 48-лїтну Анну Немец і 34-лїтного еї любаса Теодора Уєценьского за скрите убийство в цїли рабунку, якого допустили ся на особі бл. п. Етлї Землькової замешкалої в Княгинини селї. За укриванє зрабованих у Землькової річий засудив трибунал Олїйникову на 4 а Пиляшоьу на 3 місяцї тяжкої вязниці.

— **Репертуар руского театру в Коломиї.** (Саля Каси ощадности). Початок о год. 7½ веч.

В пятницю 18 с. м. популярне представленє по знижених цїнах, „Жидівка вихрестка“, образ Тогобочного.

— **Про орґанізацию дяків** доносить „Підгірска Рада", орґан політичного товариства „Підгірска Рада" в Стрию в ч. 5 з дня 15 с. м. що слідує: Дня 10 марта відбули ся довірочні Збори дяків стрийского повіта, в Стрию в сали „Народного Дому" при участи о. дек. А. Поляньского і 38 дяків. Збори відкрив голова комітету дяківского п. Теодор Глушевский представивши, що цілию зборів є застановитись над справою дяківскої часописи і над орґанізацнєю дяків в стрийскім повіті. На час нарад вибрано предсідателем п. Щупака, півця церк. з Фалиша, а секретарем п. Мельника півця церк. з Скольского. О. А. Поляньский забрав голос і представив причини, задля яких дяківска часопись не могла появити ся з Новим роком, як то було оголошено в ґазетах. Причина та, що майже на 2000 дяків в Галичині надіслало пренумерату лише 70. Розуміє ся, що при такім маленькім числі пренумерантів часопись не могла вийти з новим роком, як то було рішено на зборах делеґатів дяківских у Львові. Супротив того рішено вислати дяківску депутацию до політ. товариства „Підгірска Рада", щоби відступила місце в своїм видавництві для справ дяківских, на що редакция згодила ся. Вибрано на кождий деканат по двох орґанізаторів, котрі мають в як найкоротшім часі скликати деканальні Збори дяків. Рішено вислати депутацию до Впреосв. Митрополита і наложити добровільний податок на кождого дяка в стрийскім повіті по 20 сот. місячно на орґанізацийний фонд дяківский. Рішено візвати всіх дяків стрийского повіта, щоби всі запренумеровали „Підгірску Раду", бо там буде місце для обговореня всіх справ дяків стрийского повіта. — За орґанізацийний комітет: *Теодор Глушевский*, дяк в Конюхові.

— **Дрібні вісти.** Руске товариство педаґоґічне розписало конкурс на одноразову запомогу в квоті 120 кор. з фондациї ім. Романа Алексієвича для учителів і учительок або вдовиць і сиріт по учителях шкіл народних рускої народности з реченцем до 15 мая. — Загальні збори філії „Просьвіти" в Сокали і Товмачи відбудуть ся дня 29 марта с. р. — Премію за викритє убийника Штофів, Давидяка, в квоті 300 кор. признано тепер поручникови жандармериї п. Горкі; він єї однак не приняв, лиш призначив 200 кор. з неї на запомоговий фонд для жандармериї а 100 кор. для функціонарів поліциї, котрі зловили Давидяка. — Професора університету дра Адама Бохенка знайдено вчера по полудни в его помешканю при ул. Паньскій ч. 6 непритомного і тяжко недужого. Лікар др. Менсович ствердив у него отроєнє і дра Бохенка відставлено до шпиталю на клініку внутрішних недуг, де стан его здоровля вечером поправив ся. — Ткацке товариство в Глинянах дало львівскій поліциї телефоном знати, що в ночи на 16 с. м. якийсь злодій добув ся до замкненого склепу, виломивши крати у вікні і вкрав 4 килими.

— **З зелізниці.** „Gazeta Lwowska" з дня 17 марта с. р. оповіщує публичне розписанє продажі старих материялів зелізних з верхні зелізничої в часі від року 1910 до кінця р. 1912. Близші услівя сеї продажі разом з формулярами на оферти можна одержати в відділі III. ц. к. дирекциї зелізниць державних у Львові.

— **Важне для господарів.** Хто потребує доброго насіня огородовини або конюшини, зволить звертати ся по се до „Краєвого Союза господарско-молочарского" в Стрию.

— **Відозва.** Дня 12 с. м. вибух в Пустомитах коло Львова страшний пожар і в протягу пів години обняв пів села. Жертвою его впало 62 господарів, а понад 200 будинків. Погоріло всьо, що ще люди мали на передновку. Чудом уратувалась церков і приходство. В селі плач і войк, ні хліба, ні паші. Звертаємось тому до милосердних сердець з прошенєм: поможіть тим бідакам і отріть їм перші слези скорою помочию і найменшими датками, а Бог най Вам винагородить стократно. — За місцевий комітет о. Вол. Стернюк, парох в Пустомитах. (Почта в місци).

— **Процес Тарновска-Комаровский.** Дальше розпитував предсідатель трибуналу, чи Наумов знав о тім, що Тарновска мала близькі зносини з Комаровским. На то не умів Наумов дати докладної відповіди; сказав лиш, що набрав підозріня, коли Комаровский на якімсь пирі представив Тарновску як свою супругу. По тім мав Комаровский як звичайно виїхати до Венециї а Тарновска десь до купелів.

Предсід.: А чи Тарновска не говорила перед вами ніколи зле о Комаровскім? — Наум.: Так, говорила завсігди у ворожім тоні о нім, але то не викликувало в мені заздрости. — Предсід.: Якою була Тарновска супротив вас? — Наум.: Я знав, що она була примховатого характеру. — При сих словах зачинає Тарновска плакати і засланяє собі лице хусткою. Тай голос Наумова зачинає дрожати і він розплакав ся. Він розповідав дальше, що побоював ся, що Тарновска готова не уважати его любов за правдиву і тому з розпуки написав лист до неї, в котрім казав, що смерть собі зробить. Коли Тарновска вернула до Росиї — розповідає Наумов дальше — зажадала від мене, щоби я увільнив єї від єї мужа і щоби я визвав его на двобій.

Предсід.: Чи жадала від вас, щоби ви его убили? — Наум.: Ні. Казала мені, щоби его спровокував і побив по лици. — Предсід.: Але длячогож мали ви набити по лици чоловіка, котрий вам нічого не зробив а відтак его ще й убити? — Наум.: Ні, не убити; бо в двобою міг і я згинути. Тарновска казала мені, що коли би я то зробив, то она би мене ще більше любила. — Предсід.: Та й тоді, коли ви були у Відни, писали ви лист повен розпуки до Тарновскої? — Наумов потверджує то.

По сім відчитано лист, в котрім Наумов прощає ся з Тарновскою і називає єї: „Моя ласичка". В актах знайдено ще иньший лист Наумова, в котрім він говорить о самоубийстві. Запитаний, длячого він говорив о тім, каже він, що побачив Тарновску з якимсь незнакомим паном і гадав, що то князь Трубецкий; его взяла заздрість і тоді він написав той лист. Зараз по тім явила ся у него Перієрівна а відтак і Тарновска, щоби его успокоїти. Тарновска казала єму їхати і ждати на неї у Волочисках. Тарновска говорила, що їй потреба гроший а він одного разу зажадав від своєї матери 500 рублів і она прислала єму ті гроші до Києва. В Волочисках мав він посидіти лиш кілька годин, але тимчасом побув там кілька днів, аж Тарновска завізвала его телеґрафічно знов до Відня.

# Телеґрами.

**Відень** 17 марта. Комісия рільнича радила нині над внесенем пос. Ґрайскі'го (Молодочеха) в справі управильнення відносин службових при операциях аґрарних. Принято одноголосно резолюцию, яка містить ся в тім внесеню, а жадаючу, щоби на посади в обсягу технічного персоналу аґрарного примавано лиш абсольвентів висших заведень аґрарних і утворено для того персоналу окремий етат висший, обнимаючий посади до 6 кляси ранґи, а що до персоналу помічничого-аґрарного, щоби поклику-вано лиш абсольвентів середних шкіл аґрарних і приміновано до них окремий етат до 9 кл. ранґи. — Принято також резолюцию посла Онишкевича з завізванем правительства, щоби старало ся, щоби операциї аґрарні в Галичині обнято як найскорше в заряд держави.

**Відень** 17 марта. На нинішнім засіданю палати послів по відчитаню інтерпеляций і внесень приступила палата до розправи над законом против пияньства. Промавляв пос. Фресль.

**Софія** 17 марта. Вчера вечером повторили ся тут демонстрациї з причини подій в Руçуку. Демонстранти домагали ся уступленя кабінету.

**Солунь** 17 марта. Король Петро сербский приїде тут 7 цьвітня мабуть пароходом і поїде звідси на Атоньску гору, де вже роблять ся приготовленя.

**Білград** 17 марта. В урядових кругах говорять, що приїзд князя Чорногори до Константинополя єсть запевнений.

**Білград** 17 марта. Після проґрами уложеної радою міністрів король Петро побуде в Петербурзі кілька днів від 22 с. м., відтак поїде на два дні до Москви а звідтам через Пешт верне до Білграду.

# Курс львівский.

| Дня 16-го марта 1910. | Платять К с | Жадають К с. |
|---|---|---|
| **I. Акциї** за штуку. | | |
| Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . | 685·— | 695·— |
| Банку гал. для торгов. по 200 зр. | 425·— | —·— |
| Зеліз. Львів-Чернів.-Яси . . . . | 568·— | 578·— |
| Акциї фабр. Липиньского в Сяноку | 450·— | 500·— |
| **II. Листи заставні** за 100 зр. | | |
| Банку гіпот. 5 прц. преміов. . . | 109·70 | 110.40 |
| Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. . . | 99·10 | 99·80 |
| $4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. . | 100·— | 100·70 |
| 4% листи застав. Банку краєв. . | 94·— | 94·70 |
| Листи застав. Тов. кред. 4 прц. . | 96·— | —·— |
| „ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ. | 96·— | —·— |
| „ „ 4% льос. в 56 літ. | 93·50 | 94·20 |
| **III. Облїґи** за 100 зр. | | |
| Пропінацийні галицкі . . . . | 97·60 | 98·30 |
| Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем. | —·— | —·— |
| „ „ „ „ $4^1/_2$%. . | 99·70 | 100·40 |
| Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 К. | 93·20 | 93·90 |
| Позичка краєв. з 1873 р. по 6% | —·— | —·— |
| „ „ 4% по 200 К . | 93·80 | 94·80 |
| „ м. Львова 4% по 200 К . | 93·— | 93·70 |
| **IV. Льоси.** | | |
| Міста Кракова . . . . . . . | 116.— | 126·— |
| Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) | 65·50 | 69·50 |
| Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) | 43·25 | 47·25 |
| Італіянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) | —·— | —·— |
| Архік. Рудольфа 20 К. . (Курс віденьский) | 72·— | 78·— |
| Базиліка 10 К (Курс віденьский) | 30·— | 34·— |
| Йосиф 4 К (Курс віденьский) | 8·25 | 9·50 |
| Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) | 9·50 | 11·— |
| **V. Монети.** | | |
| Дукат цїсарский . . . . . . | 11·36 | 11·48 |
| Рубель паперовий . . . . . . | 2·50 | 2·53 |
| 100 марок німецких . . . . . | 17·80 | 118·72 |
| Доляр американьский. . . . . | 4·80 | 5·— |

# Рух поїздів зелізничих

**обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.**

**Замітка.** Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

**Приходять до Львова**

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, $5·\underline{50}$, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9\underline{50}$.

*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, $10·\underline{30}$.

З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5\underline{45}$*), 8·05, 10·20*), **$2^{\underline{05}}$**, 5·53, **$6^{\underline{40}}$**, $9\underline{30}$.

*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, **4·25**, $11\underline{00}$.

З Самбора: 8, 9·57, 2, $9\underline{00}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

# ОГОЛОШЕНЯ.

## Оповіщенє.

Рада надзираюча Товариства задаткового в Снятини запрашає на

## Загальні збори

котрі відбудуть ся дня 5 цьвітня 1910 о годині 4-ій по полудни.

**Порядок дневний:**

1) Відчитанє протоколу з послідних зборів.
2) Відчитанє справозданя з люстрациї звязкової.
3) Замкненє рахунків за рік оборотовий 1909, справозданє комісиї шконтруючої і уділенє Дирекциї абсолюториї.
4) Затвердженє розділу зисків доконаного по мисли §. 79 статуту.
5) Вибір 4 членів до ради надзираючої.
6) Справа будови власного дому.
7) Внесеня членів.

**З Ради надзираючої Товариства задаткового.**
Снятин, дня 14 марта 1910.

Секретар: **Йосиф Мушиньский.**
Предсїдатель: **Филимон Огоновский.**







З друкарні Вл. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.